

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 375

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 mai 2005

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 119 din 1 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940	2-4			
Decizia nr. 149 din 17 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și ale art. 78 lit. c) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare	5-6			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		173.	— Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Reglementării tehnice „Ghidul criteriilor de performanță a cerințelor de calitate conform Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții pentru instalații sanitare din clădiri“, indicativ GT 063-04	7
ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR				
		95.	— Decizie privind stabilirea procentului valabil pentru drepturile de autor și drepturile conexe, datorat de distribuitorii de servicii de programe prin cablu	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 119**

din 1 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940

Ioan Vida	— președinte
Nicolaie Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ în Dosarul nr. 3.803/2004.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul legal criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, deoarece impunerea prin lege a unor exigențe, cum ar fi instituirea unor termene pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, are ca scop limitarea în timp a stării de incertitudine în desfășurarea raporturilor juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 august 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.803/2004, **Tribunalul Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia consideră că textele criticate contravin dispozițiilor

art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, susținând următoarele:

— Prin Tratatul dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, s-a convenit asupra despăgubirilor ce urmează a fi primite de etnicii români care s-au refugiat în România. Acestei categorii de persoane i se adresează Legea nr. 9/1998, în care sunt prevăzute compensațiile ce li se acordă acestora în urma aplicării tratatului.

— Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității unor texte din această lege, ca de exemplu prin Decizia nr. 312/2002, reținând „că persoanele române care au părăsit Bulgaria, în virtutea acestui acord, au devenit creditori ai statului român, calitate care ar fi fost avută în vedere de legiuitorul actual, care, la art. 1 alin. (1) din lege, stabilește întinderea dreptului la compensație, în raport de compensațiile sau despăgubirile anterioare acordate, în tot sau în parte, celor prejudiciați. Așa fiind, dreptul de creanță a intrat în patrimoniul foștilor proprietari, cetățeni români, prejudiciați, prin aplicarea tratatului, la data intrării în vigoare a acestuia“.

Pornind de la aceste considerente, avute în vedere de Curtea Constituțională în decizia sus-menționată, autorul excepției susține, în esență, pe de o parte, că titularii dreptului de creanță în discuție sunt dezavantajați față de orice titular al oricărui drept de creanță, sub aspectul termenului în care îl pot valorifica și sub aspectul condițiilor de prelungire a acestui termen, iar, pe de altă parte, nu este convins „că abordarea cea mai fericită a problemei în discuție este cea a dreptului de creanță, pentru care a optat Curtea Constituțională, întrucât exigențele Curții Europene au impus o altă perspectivă“. De asemenea, susține că, în dreptul nostru, dreptul la acțiune pentru ocrotirea proprietății nu este supus unui termen și tocmai de aceea persoanele care ar beneficia de prevederile acestei legi sunt dezavantajate față de orice alt proprietar. În opinia autorului excepției, prin reglementarea cuprinsă în art. 11 al acestei legi, titularii acestui drept de creanță sunt dezavantajați, pe de o parte, întrucât este interzisă orice altă acțiune pentru obținerea acestor compensații, iar, pe de altă parte, sunt dezavantajați prin fixarea unui termen pentru a acționa, prin durată redusă a acestui termen și prin condițiile extrem de restrictive pentru prelungirea acestuia în cazuri întemeiate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților consideră că, de fapt, suntem în prezența unei probleme de interpretare și aplicare a legii. De asemenea, apreciază că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, drept pentru care propune respingerea excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că termenul stabilit în art. 4 din Legea nr. 9/1998 este un termen aplicabil tuturor cetățenilor români care au părăsit Bulgaria în urma aplicării tratatului dintre România și Bulgaria, astfel că nu se poate susține că a fost încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi. Aceste dispoziții nu pot fi considerate de natură a afecta dreptul de proprietate privată sau de a restrânge exercițiul unor drepturi. Exercițarea unui drept de către titularul său, precizează Guvernul, nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. De aceea, având în vedere principiul potrivit căruia „*nemo ignorare legem censetur*”, titularul unui drept este prezumat că a avut cunoștință de reglementarea care prevedea că valorificarea dreptului său se circumscrie unui anumit termen, iar în situația în care nu respectă acest termen suportă consecințele negative ale propriei lipse de diligență. În concluzie, consideră excepția neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră dispozițiile legale criticate ca fiind constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de creanță al cetățenilor români prejudiciați în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, astfel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind limitări rezonabile, inclusiv termene, în valorificarea acestui drept. Totodată, recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei interesate de a depune cereri pentru obținerea unor compensații, potrivit legii, ar genera un climat de insecuritate juridică, intolerabil într-un stat de drept. Mai mult, împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască termenul de depunere a cererilor pentru obținerea de compensații, ca și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, dă expresie propriei sale culpe, fapt care lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția are ca obiect prevederile art. 4 alin. (1) și (4) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 7 februarie 2002, fiind ridicată din oficiu de instanța de judecată.

Textele criticate au următoarea redactare:

— Art. 4 alin. (1) și (4): „(1) În termen de 18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, persoanele îndreptățite la compensații, foștii proprietari sau moștenitorii acestora, vor depune în acest sens cereri însoțite de acte doveditoare la comisia județeană sau a municipiului București pentru aplicarea legii.

[...]

(4) În cadrul termenului prevăzut la alin. (1), persoanele îndreptățite pot depune cereri, neînsoțite de acte, în situația imposibilității temporare de a procura actele doveditoare, termenul de depunere a actelor prelungindu-se cu maximum 90 de zile de la data depunerii cererii.“

— Art. 11: „Dreptul la orice compensație pentru pagube suferite în urma aplicării tratatului se stinge prin epuizarea prevederilor prevăzute de prezenta lege sau prin nesolicitarea compensațiilor în termenul prevăzut la art. 4.“

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53, texte ce au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“

— Art. 44 alin. (1) și (2): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.“

— Art. 53: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.“

Autorul excepției susține, în esență, că termenul de 21 de luni prevăzut de alin. (1) și (4) ale art. 4 din Legea nr. 9/1998 este mai scurt decât termenul general de prescripție de 3 ani prevăzut de Decretul nr. 167/1958. În acest fel se creează o situație discriminatorie, pentru că „titularii dreptului de creanță în discuție sunt dezavantajați față de orice titular al oricărui drept de creanță, sub aspectul termenului în care îl pot valorifica și sub aspectul condițiilor de prelungire a acestui termen“. De asemenea, acesta „nu

este convins că abordarea cea mai fericită a problemei în discuție este cea a dreptului de creanță, pentru care a optat Curtea Constituțională, întrucât exigențele Curții Europene au impus o altă perspectivă.“

Analizând criteriile de neconstituționalitate și argumentele aduse în susținerea acestora, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează:

I. Prin instituirea unui termen în care persoanele îndreptățite, potrivit Legii nr. 9/1998, republicată, pot solicita acordarea de compensații, termen diferit de alte termene de valorificare a unor drepturi de creanță, nu se poate susține că a fost afectat principiul constituțional al egalității în drepturi, el fiind un termen aplicabil tuturor cetățenilor români care au părăsit Bulgaria în urma aplicării tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940. Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Termenul de 18 luni, stabilit de art. 4 din Legea nr. 9/1998, republicată, pentru solicitarea compensațiilor, este un termen aplicabil tuturor cetățenilor aflați în ipoteza reglementată de acest text.

II. Dispozițiile criticate nu pot fi considerate de natură a afecta dreptul de proprietate. Autorul excepției face abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căreia „*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*“. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 344 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 5 noiembrie 2003), a decis că, potrivit acestor dispoziții, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel unele limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat. Recunoașterea *sine die* a posibilității persoanei

interesate de a declanșa procedura pentru obținerea de compensații, potrivit Legii nr. 9/1998, ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică al raporturilor civile, intolerabil într-un stat de drept.

Pe de altă parte, împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască termenul în care putea să solicite aceste compensații, ca și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale, dă expresie propriei sale culpe, potrivit principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*“. Această atitudine este cu atât mai puțin scuzabilă, cu cât acest termen ar fi putut să fie prelungit cu încă 90 de zile de la data depunerii cererii, în situația imposibilității temporare de a procura acte doveditoare.

Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia termenului prevăzut de alin. (1) al art. 4 din lege, care este un termen de decădere, nu îi sunt aplicabile cauzele de întrerupere, suspendare și repunere în termen, specifice instituției prescripției extinctive. Este de principiu că între cele două instituții civile există deosebiri de esență. Prescripția extintivă stinge numai dreptul la acțiune în sens material, în timp ce decăderea, ca sancțiune de drept civil, are ca efect stingerea dreptului subiectiv civil neexercitat în termenul prevăzut de lege, nefiindu-i astfel aplicabile regulile privitoare la întrerupere, suspendare și repunere în termen.

III. Și, în fine, cu privire la critica potrivit căreia aceste prevederi ar contraveni art. 53 din Constituție, Curtea constată, de asemenea, că nu poate fi reținută. Impunerea prin lege a unor exigențe, cum ar fi instituirea unor termene pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, are ca scop limitarea în timp a stării de incertitudine în desfășurarea raporturilor juridice. Legiuitorul este competent să adopte asemenea reglementări, ținând seama însă de principiul „*est modus in rebus*“. Altfel spus, acesta trebuie să fie preocupat ca exigențele astfel instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu antreneze o restrângere excesivă a exercițiului dreptului de natură să pună sub semnul întrebării însăși existența sa.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și (4) și art. 11 din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ în Dosarul nr. 3.803/2004.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 1 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 149

din 17 martie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și ale art. 78 lit. c) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și ale art. 78 lit. c) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare, excepție ridicată de Marius Dumitru Vitan din București în Dosarul nr. 6.253/2004 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât consideră că textele de lege criticate nu contravin prevederilor art. 55 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin **Încheierea din 3 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 6.253/2004, Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și ale art. 78 lit. c) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare.** Excepția a fost ridicată de Marius Dumitru Vitan într-o cauză având ca obiect plângerea formulată de acesta împotriva procesului-verbal de constatare a unei contravenții prevăzute de Legea nr. 46/1996.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile de lege criticate încalcă art. 55 din Constituție, potrivit căruia „efectuarea serviciului militar nu mai este obligatorie pentru toți cetățenii României, așa cum era în Constituția din 1991”, astfel că „Legea nr. 46/1996, care prevede obligativitatea efectuării serviciului militar de către bărbați”, precum și „dispozițiile art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și art. 78 lit. c) din lege” sunt neconstituționale. În continuare, se arată că „serviciul militar obligatoriu, pe timp de pace, nu mai este necesar a fi efectuat de către toți cetățenii României care au împlinit vârsta de 20 ani (inclusiv femeile)”, astfel că noile principii constituționale

referitoare la îndatoririle militare ale cetățenilor români urmează a fi reflectate într-o lege organică care va stabili și alte forme de pregătire a populației pentru apărare.

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, se arată că în forma revizuită a Constituției „nu este stipulat că se renunță la serviciul militar obligatoriu” și „nu se specifică nimic cu privire la obligativitatea sau neobligativitatea îndatoririlor militare”, ci „se precizează numai că domeniul este reglementat de legea organică”. Or, în prezent, această lege organică este Legea nr. 46/1996, care nu contravine prevederilor constituționale actuale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că alin. (3) al art. 55 din Constituție invocată ca fiind încălcat „are caracterul unei norme permissive, ceea ce înseamnă că, în ipoteza în care legiuitorul apreciază că este necesar, prin lege organică, este posibilă chiar și încorporarea”.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată, în acest sens, că textele de lege criticate nu mai sunt în concordanță cu noile dispoziții privind apărarea țării din Constituția revizuită, întrucât „caracterul obligatoriu al satisfacerii serviciului militar a dispărut din Constituție, întreaga reglementare a acestuia, inclusiv stabilirea faptului dacă el va fi sau nu obligatoriu, fiind acum de competența legiuitorului”. Așa fiind, se apreciază că „în absența unei noi legi organice care să stabilească condițiile referitoare la îndeplinirea îndatoririlor militare, în acord cu amendamentele aprobate prin legea de revizuire a Constituției, dispozițiile de lege criticate contravin art. 55 din Legea fundamentală”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și ale art. 78 lit. c) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 11 iunie 1996. Aceste texte de lege au următorul conținut:

— Art. 3: „*Serviciul militar este obligatoriu pentru toți bărbații, cetățeni români, și se îndeplinește în următoarele forme:*

- a) *ca militari în termen;*
- b) *ca militari cu termen redus;*
- c) *ca rezerviști concentrați sau mobilizați.*

Sunt considerați în serviciul militar și cetățenii români, bărbați și femei, care fac parte din cadrele în activitate, elevii și studenții instituțiilor militare de învățământ și militarii angajați pe bază de contract.

Timpul cât o persoană îndeplinește serviciul militar constituie vechime în muncă.“;

— Art. 77 pct. 1 lit. a): „*Constituie contravenții următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni, comise de către:*

1. *tinerii chemați la recrutare, recruții, executanții serviciului utilitar alternativ sau rezerviștii, pentru:*

a) *neprezentarea la comisia locală de recrutare-încorporare conform ordinului de chemare, iar în cazul când nu au primit ordin de chemare, cel mai târziu până la sfârșitul anului în care împlinesc vârsta pentru a fi recrutați.“;*

— Art. 78 lit. c): „*Contravențiile prevăzute la art. 77 pct. 1 se sancționează după cum urmează: [...]*

c) *cu amendă de la 500.000 lei la 3.000.000 lei, cele prevăzute la lit. a) și b).“*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege sunt contrare art. 55 din Constituție, al cărui cuprins este următorul: „(1) *Cetățenii au dreptul și obligația să apere România.*

(2) *Condițiile privind îndeplinirea îndatoririlor militare se stabilesc prin lege organică.*

(3) *Cetățenii pot fi încorporați de la vârsta de 20 de ani și până la vârsta de 35 de ani, cu excepția voluntarilor, în condițiile legii organice.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Textele de lege criticate instituie obligativitatea serviciului militar, categoriile de persoane supuse acestei obligații, formele în care ea se îndeplinește, răspunderea contravențională sau, după caz, infracțională, precum și sancțiunile corespunzătoare. În esență, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții de lege nu mai sunt în concordanță cu prevederile art. 55 privind apărarea țării din Constituția revizuită.

În legătură cu aceste susțineri, Curtea constată că Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare a fost adoptată sub imperiul art. 52 din Constituția nerevizuită, text constituțional potrivit căruia serviciul militar reprezenta o obligație ce revenea, cu excepțiile prevăzute de lege, tuturor bărbaților, cetățeni români, care au împlinit vârsta de 20 de ani, aceștia putând fi încorporați până la vârsta de 35 de ani. Art. 52 din Constituție, devenit art. 55, aduce modificări importante în domeniul reglementat. Astfel, art. 55 din Constituție nu mai prevede în mod expres obligația serviciului militar pentru bărbați, ci stabilește că cetățenii pot fi încorporați de la vârsta de 20 de ani și până la vârsta de 35 de ani, cu excepția voluntarilor, în condițiile legii organice. Așadar, este în sarcina legiuitorului stabilirea condițiilor privind îndeplinirea îndatoririlor militare, precum și a persoanelor cărora le revine această îndatorire.

În consecință, Curtea constată că susținerile formulate în motivarea excepției nu vizează aspecte de constituționalitate, iar implicarea Curții Constituționale în politica de legiferare excede competenței sale, fiind o imixtiune în atribuțiile Parlamentului, prevăzute de art. 61 din Constituție, ca unică autoritate legiuitoare a țării.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 77 pct. 1 lit. a) și ale art. 78 lit. c) din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare, excepție ridicată de Marius Dumitru Vitan din București în Dosarul nr. 6.253/2004 al Judecătorei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Reglementării tehnice „Ghidul criteriilor de performanță a cerințelor de calitate conform Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții pentru instalații sanitare din clădiri”, indicativ GT 063-04

În conformitate cu art. 38 alin. 2 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, în temeiul art. 2 pct. 45 și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Procesul-verbal de avizare nr. 47 din 10 decembrie 2003 al Comitetului tehnic de specialitate — CTS 11, Procesul-verbal de avizare nr. 2 din 24 februarie 2004 al Comitetului tehnic de coordonare generală și Avizul nr. 4 din 20 aprilie 2004, emis de Inspectoratul General al Corpului Pompierilor Militari din cadrul Ministerului Administrației și Internelor,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementarea tehnică „Ghidul criteriilor de performanță a cerințelor de calitate conform Legii nr. 10/1995 privind calitatea în construcții pentru instalații sanitare din clădiri”, indicativ GT 063-04, elaborată de Institutul de Proiectare, Cercetare și Tehnică de Calcul în Construcții — IPCT — S.A. București, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin Ordinul ministrului lucrărilor publice și amenajării teritoriului nr. 24/N din 7 aprilie 1999 pentru aprobarea Reglementării tehnice „Ghidul criteriilor de performanță pentru instalații din clădiri (încălzire și ventilații, sanitare și electrice)” volumul S, indicativ GT 020-98, precum și orice alte dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 15 februarie 2005.
Nr. 173.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind stabilirea procentului valabil pentru drepturile de autor și drepturile conexe, datorat de distribuitorii de servicii de programe prin cablu

Având în vedere dispozițiile art. 121 din Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, și ale Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 47/2005 privind constituirea Comisiei pentru negocierea metodologiei unice privind remunerația datorată titularilor de drepturi de autor și drepturi conexe pentru retransmiterea prin cablu,

având în vedere faptul că la data de 23 martie 2005 a expirat termenul legal de negociere de 45 de zile, fără ca părțile să se pună de acord asupra unei metodologii unice privind efectuarea plăților pentru retransmiterea prin cablu, constatând că inexistența unei metodologii unice nu este imputabilă Asociației de Comunicații prin Cablu (A.C.C.), care constituie una dintre părțile ce s-au aflat în negociere, ci absenței unui acord privind metodologia unică între organisme de gestiune colectivă a drepturilor de autor și drepturilor conexe, care alcătuiesc împreună cealaltă parte care s-a aflat în negociere,

ținând seama de faptul că de la începutul negocierilor A.C.C. a oferit procentul maxim prevăzut de lege, de 1,5% + 0,5% (drepturi de autor și drepturi conexe), asupra căruia nu există nici un fel de divergență între cele două părți care s-au aflat în negociere,

constatând inexistența unei prevederi exprese a Legii nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, care să soluționeze situația creată,

în temeiul atribuțiilor de reglementare în domeniu conferite Oficiului Român pentru Drepturile de Autor prin art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, și în baza prevederilor art. 2 alin. (2) și ale art. 6 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 758/2003 privind organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Drepturile de Autor și a corpului de arbitri, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 210/2000 privind numirea în funcția de director general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor (O.R.D.A.),

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Art. 1. — De la data publicării prezentei decizii, procentul maxim prevăzut de Legea privind dreptul de autor și drepturile conexe nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, de 1,5% pentru drepturile de autor și de 0,5% pentru drepturile conexe, constituie procentul valabil datorat de distribuitorii de servicii de programe prin cablu, care urmează să fie plătit către organismele de gestiune colectivă a drepturilor de autor și drepturilor conexe.

Art. 2. — Organismele de gestiune colectivă au obligația ca în termen de 30 de zile de la publicarea prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, să depună la O.R.D.A.:

a) protocolul conținând o metodologie unică de colectare a remunerației pentru retransmiterea prin cablu, încheiat cu A.C.C., prevăzut la art. 131² alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare;

b) protocolul conținând elementele prevăzute de art. 133 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — În cazul în care organismele de gestiune colectivă nu vor depune la termenul stabilit cele două protocoale menționate la art. 2, O.R.D.A. va desemna, prin decizie a directorului general, organismul de gestiune colectivă care va fi colector unic, conform art. 133 alin. (3) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, precizând și data până la care distribuitorii de servicii de programe prin cablu vor plăti lunar remunerația datorată.

Art. 4. — Organismele de gestiune colectivă a dreptului de autor și a drepturilor conexe sunt răspunzătoare pentru orice întârziere în repartizarea sumelor colectate de colectorul unic, datorată absenței celor două protocoale prevăzute la art. 131² alin. (2) și la art. 133 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Rodica Pârvu

București, 21 aprilie 2005.
Nr. 95.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 016286